

Tornai József

Árpád anatómiája

Miből vagyok én összerakva?
Kárpátaljából és a Felvidékből vagyok én összerakva,
és a Kis-Alföldből és a Várvidékből, Erdélyből
és a Nagy-Alföldből, Tiszántúlból, Hajdúhátból
és a Nyírségből, csángó falvakból, Galga mentéből
és a Dunakanyarból vagyok én összerakva,
a Székelyföldből és a Maros völgyéből, Drávaközéből,
az Őrségből vagyok én összerakva,
Kis-Kunságból és a Bakonyból, a Mátrából, Vértesből,
a Fertő tóból és a Balatonból, Palócföldből
és a Nagy-Kunságból, Hortobágyból vagyok én összerakva,
a Szilágyságból, Oltárkőből és a Gyilkos-tóból,
a Duna-Tisza közéből és a Körösből, Vajdaságból
és száz költő sztyepei és urali szájából
vagyok én összerakva.

A megfoghatatlan

Nyálás, nyúlós, nyavalyás a
mindennapjaim folyása,

ha csak nem akad egy dal, vers,
amelyből talán hal lesz.

Úszik éjféli vizeken,
se glóriám, se szégyenem.

TORNAI JÓZSEF (1927) költő, író, műfordító. A *Hitel* főmunkatársa.

A tengerek háborognak,
halam veres, szárnyaló vad,

száz világ fölé is röpül,
csillagot választ ünnepül.

Rákködök Tejúttá válnak,
hasonlattá uszonyának.

Hal-e vagy vers? Nem is tudom,
lüktetésük az agyamon.

Verssé lesz szavam, vagy hallá?
Fő, hogy megfoghatatlanná.

Az élőhalott betűk

Senki sem számított rá, hogy lehasad
a legmagasabbra nyúlt fa koronája,
hogy éppen a terebélye súlyától
nem tud ellenállni a szél
hirtelen ütésének, és a vihar után
nem marad csak a csönd,
a töredékeivel panaszkodó törzs
és az összevissza kaszabolt lombozat
itt hever a lábunk előtt,
zölden föltornyosodva, hogy
nincs módunk valahova a tudatunk
mögé söpörni. Az ország most
titkosírásos útjelzőtábla, és
nincs, aki megfejtse,
mit jelentenek az élőhalott betűk?

Látok hatalmas várost

Látok hatalmas várost, tömve emberekkel,
nőket és férfiakat, a gyerekek
fogócskát játszanak és hintáznak
a parkokban. Hirtelen vagy lassan egy
korom-szárnyú madár árnyéka hull rájuk, néma csőrével
elragad valakit a társai közül,
nem látja többé senki.

Látok hatalmas várost, tömve emberekkel,
nőkkel és férfiakkal, a gyerekek
a parkban fogócskáznak és nevetnek a
hintán. Hordozza sorsát, végzi munkáját,
ügyét mindenki. Egy korom-szárnyú madár
árnyéka hull rájuk hirtelen, néma
csőrével elragad egyet-egyet minden
nap a sok közül, az ilyet nem
lehet látni többé.

